

7 Δεκεμβρίου 2021

Όκταετὲς Μνημόσυνο Γέροντος Γαβριὴλ Ἁγιοβαρναβίτου

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιος, Μέγας Ὑμνογράφος τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας](#)

Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Νεκταρίου καὶ Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου στὴν Ἄνω Κηφισιά τελέσθηκε σήμερα 5 Δεκεμβρίου τὸ ὀκταετὲς μνημόσυνο τῆς Γέροντος τῆς ἀγάπης, Γαβριὴλ τοῦ Ἁγιοβαρναβίτου, τοῦ ἀναπαυομένου στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Κύκκου. Λειτουργήσαν οἱ Ἀρχιμανδρίτες Δοσίθεος καὶ Θεόδοτος ἐνώπιον πλήθους πιστῶν καὶ πνευματικῶν παιδιῶν τοῦ Γέροντος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὰ περίχωρά της μὲ ὅλα τὰ ὑγειονομικὰ πρωτόκολλα. Τὴν διακονία τοῦ λόγου ἀνέλαβε ὁ ὑμνογράφος Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας. Διενεμήθησαν ἀναμνηστικὲς φωτογραφίες τοῦ Γέροντος καὶ φυλλάδια μὲ τὴν θαυμαστὴ βιογραφία του. Παραθέτουμε τὴν ὁμιλία σχετικὴ μὲ τὸ Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας καὶ τὶς προεκτάσεις του στὴν μορφὴ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος.

Όμιλία:

Εί ζῶμεν Πνεύματι, Πνεύματι καὶ στοιχῶμεν (Γαλ. ε΄ 25).

**Ζωὴ πνευματικὴ καὶ ζωὴ σαρκικὴ.
Ὁ Γέροντας Γαβριὴλ πρότυπό μας**

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ὑποβοηθεῖ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν ἀληθινὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ὁποία ἀποκαλεῖ «ζωὴ ἐν Πνεύματι», σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ψεύτικη, τὴν ζωὴ «ἐν σαρκί», ἡ ὁποία εἶναι ἡ ζωὴ τῆς ἀπωλείας καὶ προεικονίζει τὸν

θάνατο, ἀφοῦ τῆς λείπει ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ Ζωή καί ἡ Ἀνάσταση.

Τὰ χαρακτηριστικά τῆς πνευματικῆς ζωῆς προσδιορίζονται ἀπό τοὺς καρπούς της, τοὺς ὁποίους ὀνομάζει ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν: « Ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης καὶ ἐγκράτεια» (Γαλ. ε' 22).

Αὐτοὺς τοὺς ἀγαθοὺς καρπούς παράγει ὁ πραγματικὸς χριστιανός, τοῦ ὁποῦ ἡ ζωὴ χαρακτηρίζεται πνευματικὴ , ὄχι σὰν συνέπεια τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιβολῆς κάποιου νόμου, ἀλλά, σὰν καρποφορία ἐνὸς δένδρου, τὸ ὁποῖο εἶναι ριζωμένο στὸ λιπασμένο χῶμα καὶ ἀναπτύσσεται σὲ εὐκρατο, κατάλληλο γι' αὐτὸ κλίμα, ὥστε νὰ παράγει μόνο καλοὺς καρπούς, αὐτοὺς πού ἀρέσουν στὸν Χριστό μας.

Τὰ χαρακτηριστικά τῆς σαρκικῆς ζωῆς εἶναι ἡ «Μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια, εἰδωλολατρία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεΐαι, διχοστασίαι, αἰρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι καὶ τὰ ὅμοια τούτοις » (Γαλ. ε' 23).

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ μὲ τοὺς ἀγαθοὺς καρπούς ἀρμόζει κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο στοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ σαρκικὴ στοὺς σαρκικοὺς ἢ ψυχικοὺς ἀνθρώπους.

Ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ὑπερβαίνει τὴν ὕλικότητά του καὶ τὴν φθαρτότητά του

διὰ τῆς ἐνώσεώς του μὲ τὸν Θεὸ καὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀπόκτηση θεϊκῶν ἰδιοτήτων, αὐτῶν ποὺ περιγράφει ὁ Κύριος στοὺς *Μακαρισμούς* [1], ὅπου ἀνατρέπονται ὅλες οἱ κοσμικὲς ἀντιλήψεις, αὐτὲς ποὺ θεωροῦν εὐτυχισμένους ὅσους ἔχουν χρήματα, αὐτοὺς ποὺ ἀπολαμβάνουν ὑλικά ἀγαθὰ καὶ δόξα. Ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ζωογονεῖται καὶ τρέφεται μὲ τὴν ἁγιαστικὴ χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἔχει τὶς δυνατότητες νὰ παράγει καρποὺς πνευματικῶν ἀνάλογα μὲ τὴν χάρη, τὴν ὁποία λαμβάνει καὶ ἐγκαινιάζει μιὰ καινούρια ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία εὐτυχισμένοι εἶναι οἱ πράοι, οἱ θλιμμένοι, οἱ ἔχοντες πίστη καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό, ὅσοι ἀνέχονται κακολογίες, ὅσοι μοχθοῦν γιὰ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη τῶν ἀνθρώπων καὶ ὅσοι διώκονται.

Οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι βιώνουν τὴν *καινὴ ζωὴ* ποὺ ἀνέτειλε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέσα στὴν «καινὴ κτίσιν» (Β΄ Κορ.5.17). Χωρὶς τὴν καινὴ ζωὴ ὁ ἄνθρωπος παραμένει γήϊνος, φθαρτός, «*γῆ καὶ σποδός*» [2].

«Εἰ ζῶμεν Πνεύματι, Πνεύματι καὶ στοιχῶμεν (Γαλ. ε΄ 25), παραγγέλλει ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος. Ἐάν, δηλαδή, ἐμεῖς οἱ πιστοὶ ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὶς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὀφείλουμε νὰ ἔχουμε ζωὴ καὶ συμπεριφορὰ κατὰ πάντα σύμφωνη μὲ τὶς ὑπαγορεύσεις καὶ τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ παρουσιάζει διπλὴ ὄψη. Τὴν ἀποφυγὴ καὶ τὴν πλήρωση. Τὴν ἀποφυγὴ κάθε πράξεως, ἡ ὁποία θὰ λυποῦσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο, κάθε ἐνεργείας, ἡ ὁποία εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὸ θέλημά Του, καὶ ἡ ὁποία ἀντιστρατεύεται πρὸς τὶς ὑπαγορεύσεις καὶ παραγγελίες τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ πραγματικὰ πατρικὴ στοργὴ συμβουλεύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος τοὺς Χριστιανούς: «Μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον» (Ἐφεσ. δ΄ 30). Μὴν τὸ λυπεῖτε μὲ τὶς ἀμαρτίας σας. Μὴν τὸ λυπεῖτε μὲ τὴν ἔνοχη συμπεριφορὰ σας. Μετὰ τὴν ἀποφυγὴ αὐτὴ τῆς λύπης ἔρχεται ἡ πλήρωση. Μᾶς λέγει: «Πληροῦσθε ἐν Πνεύματι» (Ἐφεσ. ε΄ 18), νὰ εἴσθε πάντοτε γεμᾶτοι ἀπὸ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε νὰ παράγετε ἄφθονους πνευματικῶν καρποῦς.

Ἐάν ζοῦμε, λοιπόν, μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ συντασσόμαστε μὲ αὐτὸ παράγουμε τοὺς καρποὺς Του, αὐτοὺς ποὺ γλυκαίνουν τὴν παροῦσα ζωὴ μας, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦν τὴν τροφὴ τῆς αἰωνιότητος.

Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ καρποφορία δὲν εἶναι ἀδύνατη, οὔτε δύσκολη. Ἡ μεταβολὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία ἔγινε στοὺς Ἀποστόλους κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ὅταν κατῆλθε σὲ αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, πραγματοποιεῖται καὶ σὲ ὅλους μας. Ὁ φωτισμὸς τῆς διανοίας, ἡ δύναμη καὶ ἡ ἐνίσχυση, ἡ ὁποία δόθηκε στοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου, ὁ ἐξαγιασμὸς τῆς ψυχῆς τους καὶ ἡ νέα ζωὴ μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ

Πνεύματος συντελούνται καὶ πραγματοποιοῦνται σὲ ὅλους μας, ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπιδεκτικότητά μας καὶ τὴν προσωπική μας συμμετοχὴ σὲ ὅσα μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς ὀδηγεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ σήμερα, καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ, οἱ μεταβολές αὐτὲς ἐξακολουθοῦν νὰ γίνονται, ἔστω καὶ ἂν οἱ σωματικοὶ μας ὀφθαλμοὶ δὲν ἀντιλαμβάνονται τὶς μυστηριώδεις ἐπιδράσεις καὶ ἐνέργειες καὶ τὶς μυστικὲς ζυμώσεις, τὶς ὁποῖες τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπιτελεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀνθρώπου.

Γιὰ νὰ πραγματοποιεῖται ἡ καρποφορία αὐτὴ ἐπανειλημμένως κατὰ τὴν θεία Λειτουργία ἡ Ἐκκλησία εὐχεται διὰ τοῦ Ἱερέως, νὰ ἐξαποστείλει ὁ Θεὸς τὴν χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος στοὺς πιστοὺς. Καὶ σὲ αὐτὴ τὴν κρισιμώτατη καὶ ἱερώτατη στιγμὴ τῆς καθαγιασέως τῶν τιμίων δώρων, ὅταν μὲ πολλὴ εὐλάβεια καὶ κατάνυξη δέεται ὁ Ἱερεὺς στὸν Θεό, «ἵνα καταπέμψῃ τὸ Πνεῦμά Του τὸ Ἅγιον», γιὰ νὰ τελεσθεῖ ἡ θυσία, πρῶτον δέεται, γιὰ νὰ ἔλθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον στοὺς πιστοὺς καὶ ἔπειτα ἐπὶ τὰ τίμια δῶρα: Κατάπεμψον τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα. Ὅπως δὲ κατὰ τὴν ἱερὴ ἐκείνη ὥρα τῆς μετουσιώσεως τῶν τιμίων δώρων τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μεταβάλλει τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ, κατὰ παρόμοιο τρόπο ἡ παντοδύναμη χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ζωοποιεῖ καὶ ἀναγεννᾷ τὶς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία νεκρωμένες ψυχές καὶ τὶς μεταβάλλει σὲ ναοὺς ἁγίους ἐν Κυρίῳ.

Ποιός τώρα μπορεί νὰ περιγράψει τὴν ἐξαίρετη πνευματικὴ κατάσταση, στὴν ὁποία εὐρίσκονται οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, στοὺς ὁποίους πλούσια ἔπνευσε ἡ θεόρρητη χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος; Λάμποντες, ἀστράποντες, ἀλλοιωμένοι ἀπὸ τὴν φωτιστικὴ καὶ ἁγιαστικὴ χάρη τοῦ Παρακλήτου, ὡς ἄτομα εὐρίσκονται σὲ κατάσταση ἐξαιρετικῆς ψυχικῆς ἱκανοποιήσεως καὶ χαρᾶς. Ὡς μέλη οἰκογενείας μεταβάλλουν αὐτὴ σὲ κατ' οἶκον ἐκκλησία. Καὶ ὡς μέλη τῆς κοινωνίας, ὡς «ἄλας τῆς γῆς» προλαμβάνουν τὴν σήψη καὶ τὴν ἠθικὴ ἀποσύνθεση καὶ ὡς «φῶς τοῦ κόσμου» σκορπίζουν τὸ φῶς τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας καὶ προσκαλοῦν ὅλους νὰ γευθοῦν τὶς χάριτες καὶ τὶς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τέτοιους ἀνθρώπους ἔχει καὶ σήμερα ἀνάγκη ἡ κοινωνία. Ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι, ἔχοντες τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, παράγουν τοὺς ἐξαισίους καρποὺς τοῦ Πνεύματος.

Αὐτοὺς τοὺς καρποὺς παρήγαγε ὡς πνευματοφόρος καὶ ὁ Γέροντας Γαβριήλ, τοῦ ὁποίου σήμερα τελοῦμε τὸ ὀκταετὲς μνημόσυνο.

Ὁ Γέροντας, ὁ ὁποῖος κενοδοξία καὶ φθόνον δὲν ἄφησε νὰ εἰσέλθει στὴν ψυχὴ του.

Ὁ Γέροντας, ποὺ συμβούλευε μὲ πνεῦμα πραότητος νὰ σηκώνουμε ὁ ἕνας τὰ βάρη τοῦ ἄλλου, γιὰ νὰ ἐκπληρώνουμε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Γέροντας, ποὺ ἐπισήμαινε νὰ ἀφήνουμε κατὰ μέρος τὴν κατάκριση γιὰ τὰ σφάλματα ἢ γιὰ τὶς ἀτέλειες τῶν ἀδελφῶν μας, ἀκόμη καὶ ἂν αὐτοὶ συλληφθοῦν ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ διαπράττουν κάποιο παράπτωμα.

Ὁ Γέροντας, ποὺ τόνιζε νὰ μὴν ἀγανακτοῦμε γιὰ ἐλλείψεις ποὺ ἐνδεχομένως κάποιος πλησίον μας ἔχει, γιὰτὶ τότε ἀποδεικνύουμε ὅτι δὲν ἔχουμε μακροθυμία οὔτε ἀγάπη, ἄρα καὶ ἡ ἀρετὴ ποὺ νομίζουμε ὅτι ἔχουμε δὲν ἀποτελεῖ καρπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀλλὰ νοθευμένη κατάσταση στὴν ψυχὴ μας.

Ἐὰν θέλουμε νὰ ζοῦμε μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, νὰ συντασσόμαστε μὲ αὐτό, δηλαδή, νὰ ἀγωνιζόμαστε, ὥστε ὅλοι οἱ καρποὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ ἀνθίζουν στὴν καρδιά μας χωρὶς ἐξαιρέσεις, ἄς μελετήσουμε τὴν ζωὴ τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ δοῦμε ὅτι ἦταν μεστή ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου πνεύματος, ὅπως ἦταν καὶ ἡ ζωὴ τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Γαβριήλ.

Αὐτὸς ἀπέφευγε ἐπιμελῶς τὴν κατάκριση, μακροθυμοῦσε καὶ δίδασκε ὅλους μὲ ἀπλὸ καὶ ἤρεμο τρόπο, ἰδίως μὲ τὴν συμπεριφορὰ του νὰ μὴν κατακρίνουμε.

Ἔργαζόταν πνευματικὰ χωρὶς νὰ αἰσθάνεται κόπον, μὲ μόνον ἀντιμίσητον τὴν χαρὰ τῆς προσφορᾶς λέγοντας ὅτι ἡ «ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν κόπον».

Μοχθοῦσε γιὰ τὸν καταρτισμὸ τοῦ ἔσω ἀνθρώπου, ἦταν ποιμένας καὶ πατέρας καὶ ἀδελφός, κάνοντας πράξη τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ὅτι, δηλαδή, ὅποιος θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, πρέπει νὰ γίνεῖ πάντων διάκονος (Μᾶρκ. θ´ 35).

Ἄν τολμήσουμε νὰ παραβάλλουμε τὴν ζωὴ μας μὲ τὴν ζωὴ τοῦ Γέροντος Γαβριὴλ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι θὰ βρεθοῦμε ἐντελῶς λειψοί. Ἡ ζωὴ μας δὲν ἔχει χαρὰ καὶ εἰρήνη Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος εἶχε ἀστασίαστη. Ἀγωνιζόμαστε νὰ δείξουμε στὸν ἑαυτό μας καὶ στοὺς γύρω μας ὅτι εἴμαστε καλοὶ χριστιανοί, λησμονώντας ὅτι ὁ Χριστὸς ἔδωσε ἔμφαση στὸ «ἔσωθεν τοῦ ποτηρίου» (Ματθ. κγ´ 25). Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι γινόμαστε κενόδοξοι, ποθώντας νὰ διακριθοῦμε γιὰ ἀρετὲς ποὺ δὲν ἔχουμε, οἱ ὁποῖες, ἀκόμα καὶ ἂν τὶς εἶχαμε, δὲν ἀποτελοῦν ἀνθρώπινα ἐπιτεύγματα, ἀλλὰ δῶρο καὶ καρπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅταν Αὐτὸ κατοικεῖ μέσα μας. Ὦντας κενοί, γινόμαστε κενόδοξοι, γι' αὐτὸ φθονοῦμε καὶ προκαλοῦμε τοὺς ἀδελφούς μας μὲ λόγια καὶ μὲ συμπεριφορὲς ἀνοίκειες πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, μὲ μισόλογα, μὲ κατηγορίες, μὲ συκοφαντίες, καλλιεργώντας μιὰ ἐπίφαση εὐσεβείας στὴν ὁποία κυριαρχεῖ ἡ αὐτοδικαίωση καὶ ἡ ἐπιμέλεια τῆς εἰκόνας μας πρὸς τὰ ἔξω.

Ὁ Γέροντας ἀφήνοντας τὸν ἑαυτό του πλήρως στὸν Θεό, κατὰ τὴν προτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας μας «ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα», δὲν εἶχε ἄγχος. Πάντοτε ἤρεμος γνώριζε ὅτι ὁ Κύριος ποὺ ἐπιτρέπει τοὺς πειρασμοὺς θὰ φέρει καὶ τὴν ἔκβασή τους. Ἀντίθετα ἐμεῖς σήμερα βλέπουμε ὅτι ἡ ζωὴ μας διέπεται ἀπὸ ἄγχος, ἀπὸ ἀνασφάλεια πνευματικὴ, ἀπὸ ταραχὴ, ἰδίως ὅταν συναντήσουμε κάποιον ποὺ δὲν μᾶς ἀρέσει ἡ ζωὴ του, ἢ κάποιον ἀδελφὸ μας ποὺ σκέφτεται λίγο διαφορετικὰ ἀπὸ ἐμᾶς. Τότε παραβλέποντας τὶς δικές μας ἀδυναμίες καὶ πτώσεις γινόμαστε αὐστηροὶ τιμωροί, ἀπαιτοῦμε νὰ πέσει φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό, νὰ κάψει τοὺς πάντες, καὶ λησμονοῦμε προφανῶς, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν βρίσκεται στὴν φωτιὰ, οὔτε στοὺς κεραυνοὺς καὶ στὶς ἀστραπές, ἀλλὰ στὴν λεπτὴ αὐρα, ἡ ὁποία δροσίζει καὶ ἀνακουφίζει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐνθουμούμενοι καὶ παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Γέροντος Γαβριὴλ ἃς εἶμαστε προσεκτικοί, σὲ διαρκὴ ἐπιφυλακὴ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ μας, ὥστε νὰ ἀποφεύγουμε τοὺς σκοπέλους τοῦ πονηροῦ.

Ἄς ἀφήσουμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ καρποφορήσει μέσα μας, ἔχοντας μετάνοια μὲ προσευχὴ θερμὴ πρὸς τὸν γλυκύτατό μας Ἰησοῦ.

Ἄς σπεύδουμε νὰ σηκώσουμε, ἐμεῖς ποὺ εἶμαστε πιὸ δυνατοί, τὰ βάρη τῶν

ἀδελφῶν μας, ἀφοῦ ὀφείλουμε «ἐμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν» (Ῥωμ. ιε´ 1), ἀποδεικνύοντας ἔμπρακτα, ὅτι ἔχουμε στὴν καρδιά μας τὸν φωτισμὸ καὶ τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θὰ γαληνέψει τὸν τρικυμισμένο βίο μας καὶ θὰ μᾶς φωτίζει, ὥστε νὰ βλέπουμε τὰ δικά μας σφάλματα καὶ νὰ πορευόμαστε τὴν εὐθεία καὶ βασιλικὴ ὁδὸ, αὐτὴν ποὺ μέχρι τέλους βάδισε καὶ ὁ πνευματοφόρος Γέροντας Γαβριήλ.

[1] Ματθαίου ε´, 3-11.

[2] Γενέσεως ιη´, 27.

<https://bit.ly/33751Bb>